

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Dity Řepkové, soudce zpravodaje Tomáše Langáška a soudce Jana Wintra o ústavní stížnosti **T. J.**, t. č. ve Vazební věznici Brno, zastoupeného advokátem Mgr. Bc. Martinem Kotrbáčkem, LL.M., sídlem Koblížná 47/19, Brno, proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 3 To 128/2026-28 ze dne 16. dubna 2026 a usnesení Městského soudu v Brně č. j. 70 Nt 4205/2026-12 ze dne 11. března 2026, za účasti **Krajského soudu v Brně a Městského soudu v Brně**, jako účastníků řízení, a **Vrchního státního zastupitelství v Olomouci**, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

I. Usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 3 To 128/2026-28 ze dne 16. dubna 2026 bylo porušeno stěžovatelovo právo na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 3 To 128/2026-28 ze dne 16. dubna 2026 se ruší.

III. Ve zbývajících částech se ústavní stížnost odmítá.

Odůvodnění:

I.

Skutkové okolnosti věci a obsah napadených rozhodnutí

1. Posuzovanou ústavní stížností se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí s tvrzením, že jimi bylo porušeno jeho právo na osobní svobodu zaručené čl. 8 odst. 1, 2 a 5 Listiny základních práva svobod (dále jen „Listina“), právo na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny, právo na rovnost účastníků řízení zaručené čl. 37 odst. 3 Listiny, presumpce nevinny zaručená čl. 40 odst. 2 Listiny a zákaz libovůle ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, čl. 2 odst. 2 Listiny a čl. 4 odst. 4 Listiny.

2. Jak vyplynulo z ústavní stížnosti a vyžádaného spisu Městského soudu v Brně (dále jen „městský soud“) sp. zn. 70 Nt 4205/2026, stěžovatel je stíhán pro zvlášť závažný zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea první, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. b), c) trestního zákoníku a pro zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. b), c) trestního zákoníku ve znění do 31. 1. 2019. Trestných činů se měl dopustit jednáním směřujícím k zastření původu kryptoměny *bitcoin* pocházející z trestné činnosti spojené s provozováním darknetového tržiště *N. M.*

3. Usnesením městského soudu sp. zn. 70 Nt 3613/2025 ze dne 17. 8. 2025 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) sp. zn. 3 To 185/2025 ze dne 18. 9. 2025 byl stěžovatel vzat do vazby z důvodů podle § 67 písm. a), b), c) trestního řádu.

Usnesením městského soudu sp. zn. 70 Nt 1993/2025 ze dne 11. 12. 2025 ve spojení s usnesením krajského soudu sp. zn. 3 To 8/2026 ze dne 21. 1. 2026 bylo rozhodnuto o ponechání stěžovatele ve vazbě z důvodů podle § 67 písm. a), c) trestního řádu.

4. Stěžovatel následně požádal o propuštění z vazby, čemuž státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Olomouci (dále jen „státní zástupkyně“) nevyhověla a žádost postoupila k dalšímu vyřízení městskému soudu. Spolu s žádostí státní zástupkyně městskému soudu předložila své vyjádření s návrhem, aby žádosti vyhověno nebylo. Státní zástupkyně uvedla, že z dosud zjištěných okolností vyplývá, že skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, se stal a má všechny znaky trestného činu a že je odůvodněn závěr, že se jej dopustil stěžovatel. Podle státní zástupkyně jsou dány důvody vazby útěkové i předstížné. U útěkové vazby státní zástupkyně s odkazem na okolnosti věci poukázala na to, že stěžovateli hrozí vysoký trest, u vazby předstížné pak na to, že stěžovatel nebyl schopen zdržet se páchání trestné činnosti ani pod hrozbou přeměny zbytku významného trestu odnětí svobody (stěžovatel byl podmíněně propuštěn z výkonu devítiletého trestu odnětí svobody) a že stále disponuje virtuální měnou, nadále by tak mohl pokračovat v trestné činnosti a podstatně větší obnos kryptoměn, než byl zajištěn, by mohl dále legalizovat a zcela jej vyvést z dosahu orgánů činných v trestním řízení. Státní zástupkyně současně připomněla, že se stěžovatel měl dopouštět opakovaných nepravd, odmítá zpřístupnit počítače a jinou techniku či sdělit *seed* ke krypto peněženkám. Podle ní nelze účelu vazby dosáhnout jinými zákonnými prostředky s ohledem na intenzitu vazebních důvodů. V této souvislosti také poukázala na disproporci mezi výší nabízené záruky a výší finančních prostředků vázaných v kryptoaktivech, které se orgánům činných v trestním řízení prozatím nepodařilo zajistit a ke kterým by stěžovatel měl po propuštění přistup.

5. Městský soud napadeným usnesením žádost o propuštění z vazby zamítl, přičemž navržené alternativy k vazbě nepřijal. Stěžovatel pak proti němu podal stížnost, v níž mimo jiné namítal, že městský soud vycházel z vyjádření, na které stěžovatel nemohl reagovat. Krajský soud napadeným usnesením stížnost zamítl.

II.

Argumentace stěžovatele

6. Stěžovatel poukazuje na dle jeho slov zjevné procesní pochybení v podobě popření kontradiktornosti řízení, které má být již samo o sobě způsobilé založit porušení jeho ústavně zaručených práv. Posuzovaná věc je první, v níž byl vazební přezkum iniciován samotným stěžovatelem, předchozí rozhodnutí o trvání vazby byla vydána v reakci na návrh státní zástupkyně, k němuž se stěžovatel mohl vyjádřit. V tomto případě však státní zástupkyně předložila městskému soudu své stanovisko (návrh na zamítnutí stěžovatelovy žádosti), které stěžovateli jakožto protistraně procesního sporu, jehož byl iniciátorem, nebylo nikdy doručeno. Městský soud o žádosti rozhodl obratem, aniž stanovisko státní zástupkyně stěžovateli zpřístupnil nebo nařídil vazební zasedání, na němž by stěžovatel mohl na její vyjádření reagovat.

7. Teze Ústavního soudu v usnesení sp. zn. IV. ÚS 398/26 ze dne 25. 2. 2026 (jímž byla jako zjevně neopodstatněná odmítnuta ústavní stížnost stěžovatele proti předchozím vazebním rozhodnutím), že vazební soudy mohou zopakovat dřívější argumenty, protože si stále zachovaly svoji váhu a souvztažnost k věci, podle stěžovatele předpokládá, že obhajoba zná argumentaci protistrany a má možnost identifikovat, v čem si její argumenty zachovaly či nezachovaly váhu. Pokud ale stěžovateli nebylo doručeno stanovisko státní zástupkyně, nemůže po něm být spravedlivě požadováno, aby předkládal nové skutečnosti a důvody

v reakci na argumentaci, kterou nezná. Pokud tedy krajský soud argumentuje, že stěžovatel nepředložil relevantní nové skutečnosti, klade na stěžovatele povinnost, kterou v dané procesní konstelaci nelze splnit. Uvedené je podle stěžovatele o to závažnější v důsledku toho, že stěžovateli byl odepřen přístup k trestnímu spisu v rozsahu nezbytném pro kvalifikovanou obhajobu. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva *Vecek proti České republice*, č. 3252/09, ze dne 21. 2. 2013 vydaný v podobné věci (Evropský soud pro lidská práva řešil zejména nedoručení stížnosti státního zástupce proti prvostupňovému rozhodnutí o vazbě) s tím, že není relevantní, zda vyjádření státního zástupce obsahovalo nové argumenty. Z rekapitulace vyjádření obsažené v usnesení městského soudu se navíc jeví, že státní zástupkyně vůbec poprvé reagovala na konkrétní žádost stěžovatele o propuštění z vazby a nabízenou kombinaci institutů nahrazení vazby.

8. Stěžovatel nesouhlasí ani se samotnými závěry soudů, jimž vytýká, že rezignovaly na vlastní posouzení materiální podmínky vazby k aktuálnímu procesnímu stavu, neposoudily individuálně žádný z nabízených institutů nahrazujících vazbu a omezily se na odkaz na dříve vydaná vazební rozhodnutí. Stěžovatel také vysvětluje, proč podle jeho názoru nejsou důvody vazby v jeho případě naplněny.

III.

Průběh řízení před Ústavním soudem

9. Ústavní soud vyzval účastníky a vedlejšího účastníka řízení k vyjádření k ústavní stížnosti.

10. Krajský soud v Brně odkázal na obsah svého rozhodnutí s tím, že nemá k dispozici spisový materiál.

11. Městský soud v Brně také odkázal na obsah svého rozhodnutí a sdělil, že se jinak vyjadřovat nebude.

12. Vrchní státní zastupitelství v Olomouci popsalo procesní vývoj po vydání napadených rozhodnutí a navrhlo ústavní stížnost odmítnout pro zjevnou neopodstatněnost, případně zamítnout.

13. Stěžovatel v replice uvedl, že odkaz na obsah napadených rozhodnutí není odpovědí na ústavněprávní výtku, že bylo rozhodnuto bez dodržení zásady kontradiktornosti. Sdělení krajského soudu, že se nevyjadřuje, neboť nemá k dispozici spis, na stěžovatele působí jako vyhnutí se věcné ústavněprávní diskusi, když ostatně i sama obhajoba je nucena vést procesní obranu, aniž by jí byl spis zpřístupněn. Vyjádření státního zastupitelství se pak podle stěžovatele míjí s důvody napadených usnesení.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

14. Ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž byla vydána napadená rozhodnutí, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je v části mířící proti rozhodnutí krajského soudu přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*).

15. Důvody ke spojení věci s jinými ústavní stížnostmi stěžovatele Ústavní soud neshledal, neboť by to s ohledem na povahu nyní řešené materie a procesní stav jednotlivých řízení

nebylo v zájmu hospodárnosti (§ 112 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 63 zákona o Ústavním soudu).

16. Ústavní soud rozhodl podle § 44 zákona o Ústavním soudu bez ústního jednání, neboť od něj neočekával další objasnění věci.

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

17. Ústavní stížnost je zčásti důvodná.

18. Jak Ústavní soud mnohokrát připomněl, součástí ústavně zaručeného práva na soudní ochranu je i zásada kontradiktornosti řízení, v souladu s níž musí být účastníci zásadně seznámeni s každým stanoviskem, jehož účelem je ovlivnit rozhodování soudu, a musí mít možnost se k nim vyjádřit [viz body 15-16 nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2025/10 ze dne 14. 10. 2010 (N 210/59 SbNU 69)]. Daný aspekt práva na soudní ochranu se uplatní i ve vazebních věcech (viz body 14-15 nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2837/25 ze dne 5. 11. 2025), byť lze připustit, že související záruky mohou být v tomto typu řízení proporcčně nižší [viz bod 11 nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3689/17 ze dne 26. 1. 2018 (N 11/88 SbNU 163)].

19. V nyní posuzované věci stěžovatel podal žádost o propuštění z vazby, kterou státní zástupkyně postoupila městskému soudu společně se svým vyjádřením a návrhem, aby žádosti nebylo vyhověno. Vyjádření státní zástupkyně bylo v rozsahu čtyř stran a obsahovalo podrobnou právní a skutkovou argumentaci, která v nemalé míře odpovídá důvodům, pro které následně soudy stěžovatelově žádosti nevyhověly (byť lze připustit, že státní zástupkyně vesměs vycházela z předchozích vazebních rozhodnutí soudů, a nelze tak s jistotou říci, zda vůbec a do jaké míry její vyjádření soudy skutečně ovlivnilo). Ačkoliv stěžovatel byl státní zástupkyní informován, že jeho žádost byla ve smyslu § 73b odst. 2 trestního řádu postoupena soudu, se samotnou argumentací státní zástupkyně seznámen nebyl (ze spisu to nevyplývá a účastníci řízení toto stěžovatelovo tvrzení nepopřeli). To, že státní zástupkyně předložila soudu podrobnou argumentaci, mohl stěžovatel dovodit až ze samotného rozhodnutí městského soudu, který stanovisko státní zástupkyně v naraci stručně rekapituloval. Na existenci vyjádření, k němuž se nemohl vyjádřit, následně stěžovatel upozornil ve stížnosti proti rozhodnutí městského soudu. Krajský soud však tuto námitku v napadeném usnesení pominul. Nutno přitom podotknout, že soudy (aniž by to zdůvodnily) nerozhodovaly ve vazebním zasedání, na kterém se případně stěžovatel mohl s vyjádřením státní zástupkyně seznámit a reagovat na ně.

20. Jinými slovy, při rozhodování o stěžovatelově žádosti o propuštění z vazby ve věci figurovalo podrobné vyjádření státní zástupkyně, se kterým stěžovatel nikdy nebyl v úplnosti seznámen, ačkoliv na to upozorňoval, přičemž jeho námitky v tomto směru byly ignorovány. Takto vedené řízení podle názoru Ústavního soudu ani při zohlednění jeho vazební povahy nedostálo výše uvedeným ústavním požadavkům.

21. Za této situace není třeba řešit další stěžovatelovy námitky, které mohou být zváženy v dalším řízení před obecnými soudy [viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 205/97 ze dne 11. 12. 1997 (N 159/9 SbNU 375) či sp. zn. IV. ÚS 1491/25 ze dne 12. 11. 2025, bod 30]. S ohledem na zásadu minimalizace zásahů do činnosti obecných soudů přitom Ústavní soud přistoupil toliko ke zrušení rozhodnutí krajského soudu, který bude moci s přihlédnutím k procesnímu stavu věci zvážit, jak v tomto nálezu řešenou vadu napraví.

VI. Závěr

22. Ústavní soud z uvedených důvodů shledal, že napadeným usnesením krajského soudu bylo porušeno stěžovatelovo právo na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny, ústavní stížnosti proto v této části vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu rozhodnutí krajského soudu zrušil.

23. Zrušením rozhodnutí krajského soudu se stěžovateli otevírají procesní prostředky ochrany proti rozhodnutí městského soudu v podobě stížnostního řízení (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu). V této části tak Ústavní soud ústavní stížnost podle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu pro nepřípustnost odmítl.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 3. července 2026

Dita Řepková
předsedkyně senátu